

Zoek auteurs, titels, etc

Auteur ▾

Zoeken

De eenzame postbode van Denis Thériault

Recensie door Guus Bauer (28 maart 2017)

De roman *De eenzame postbode* van de Canadese schrijver Denis Thériault (1959) is een zuiver geschreven verhaal, een volmaakte cirkelvertelling. Heeft het zin om terug te komen bij het thema, bij dezelfde personages, op het gevaar af dat je de eersteling wellicht ontkracht, verzwakt? Thériault heeft een feeërieke stijl dus je kan eigenlijk geen bezwaar hebben tegen 'meer van hetzelfde' en bovendien is een gegeven van ontelbare kanten aan te vliegen, zeker als het de draaikolk van de liefde betreft. Thériault heeft met *De verloofde van de postbode* duidelijk nog iets extra's te vertellen.

Dit 'vervolg' is afzonderlijk te lezen, maar kenners van de voorganger hebben een streepje voor. Het decor is voor hen bekend, maar het wordt niet nogmaals uitgesponnen, eerder kernachtig samengevat. De postbode stoomt in zijn woonplaats Montreal persoonlijke brieven – een zeldzaamheid heden ten dage – open en eigent zich voor enkele dagen de correspondentie toe. Hij maakt kopieën en creëert zou een fictief sociaal leven.

Wanneer een van hen, een haikudichter, op straat

Delen

Koppelingen

Boeken

[De verloofde van de postb...](#)

Meer recensies

Een trouwe vrouw van ...

Door Guus Bauer

Zoals het is van Floris ...

Door Guus Bauer

Fabels van Jean de La ...

Door Guus Bauer

Wie het mooiste valt va...

Door Guus Bauer

Ik spreek je aan van Pr...

Door Guus Bauer

Reacties

onder een vrachtwagen komt, neemt de postbode zijn plaats in, huurt diens appartement en maakt zich het dichten eigen. Zo groot mogelijke zeggingskracht in zo min mogelijk woorden. Thériault heeft zijn stijl voor deze twee romans goed aan de Japanse ingetogenheid weten aan te passen.

[Log in om te reageren](#)

Er ontstaat een vurige correspondentie in haiku's tussen de postbode en een exotische schone op het eiland Guadeloupe. Wanneer zij aankondigt naar Montreal te komen, raakt hij in paniek, wil een afwijzing gaan posten en komt – het volmaakte spiegelmoment – op precies dezelfde plek onder een vrachtwagen.

In *De verloofde van de postbode* blijkt de misleider het te hebben overleefd. Tanja, serveerster in het pauzerestaurant van de postbodes, heeft hem gereanimeerd. Tanja, de vrouw van vlees en bloed die de postbode over het hoofd zag, die tot over haar oren verliefd is op haar besteller. Nu hij in coma wordt gehouden totdat de zwellingen in zijn hoofd zijn geslonken, heeft ze de mogelijkheid om hem nabij te zijn. Ze waakt vrijwel permanent aan zijn bed. Wanneer hij bijkomt, blijkt hij aan ernstig geheugenverlies te leiden. Er is een moment van twijfel, maar Tanja grijpt haar kans en zegt dat ze zijn verloofde is. Dat sterke gegeven alleen al maakt deze vervolfgroman legitiem. De misleider wordt misleidt.

Opportunisme tot het uiterste onder het motto: alles is toegestaan in oorlog en liefde. Thériault laat Tanja subtiel in de onmogelijkste bochten wringen om de illusie in stand te houden. Maar liefde laat zich zoals gevoeglijk bekend niet dwingen. Het onvermijdelijke gebeurt: de postbode krijgt schoksgewijs zijn geheugen terug. Hij besluit halsoverkop naar Guadeloupe te vliegen om alles aan zijn exotische 'geliefde' op te biechten. Thériault weet er nog een mooie draai aan te geven, laat de postbode zagezegd met de beide benen terug op de grond komen. Ook deze roman eindigt met een spiegelmoment. Het is een prestatie van formaat hoe Thériault van hetzelfde bouwplan twee totaal verschillende blauwdrukken heeft weten te maken die elkaar toch completeren.